

# Řekni to dál - závěr

## Úvod

Když se budeme odpoledne, na členském shromáždění, ohlížet za minulým rokem, přišlo mi příhodné se za ním ohlédnout i teď dopoledne. Konkrétně za jednou sérií kázání nazvanou „Řekni to dál“. Sérií, jež čítala celkem devět kázání s cílem povzbudit nás všechny k osobní evangelizaci. Abychom dobrou zprávu, kterou jsme sami slyšeli a přijali; žijeme z jejích dobrých důsledků a radujeme se z ní, tak abychom ji také předávali dál ve svém okolí.

## Statistiky

Jeden z podnětů k této sérii souvisí také s ohlédnutím, s čísly a statistikami. Za 9 let existence našeho sboru jsme přijali celkem 27 nových členů, nepočítaje v to členy převedené z jiných sborů CB. To je určitě povzbudivé číslo!! Když to spojíme s informací, že za těch 9 let náš sbor vyrostl bezmála o 50% - ze 40 na 59 členů - pak nezbyvá, než děkovat Pánu Bohu za jeho přízeň, požehnání, za růst, který on sám působí.

To je příjemný úhel pohledu. Jenže, když bychom se trochu posunuli a položili si otázku, kolik z těch 27 nových členů se k našemu sboru připojilo jako původně nevěřících hostů; nebo dokonce: kolik jich je ovocem, výsledkem naší vlastní misijní služby, pak to je jen zlomek z tohoto počtu.

Zakoušíme požehnání růstu, to rozhodně ano, ale není to přímým výsledkem naší služby. Absolutně bych nechtěl, aby to vyznělo jako výčitka, ale jako podnět k přemýšlení: jak velký by asi byl růst sboru, kdybychom se víc zapojili do osobní evangelizace?

A ještě jedna statistika. Když jsme na podzim roku 2014 dělali dosud poslední cílený evangelizační projekt, Rozhovory nad Biblií, tak na něj přišlo nebo chodilo celkem 8 hostů. To také není úplně špatné číslo. Díky Bohu za každého z nich!

Z těch celkem 8 lidí jich 6 přišlo pro to, že jsem je pozval já. Sám jsem byl z toho nadšen, to se mi dosud nikdy nestalo. Ale téměř jedním dechem musím dodat: neříkám to, abych se chlubil, protože minulé zkušenosti mi ukazují, že to byla výjimečná odezva. A znovu: také to neříkám jako výčitku, ale jako podnět k přemýšlení, a možná i ke zdravému snění v souladu s Božím plánem: jaké by to bylo, kdyby každý člen přivedl jednoho nebo dva hosty. Jaký by mohl být dosah naší služby.

A nejde jen o tento sbor a jeho růst a požehnání, byť samozřejmě je nám to nejbližší a nejpřirozenější. Nakonec jde ale o celý pohled na Boží dílo, na růst Božího království, na pokračování Ježíšova díla tady na zemi.

## Opakování

Těch 9 loňských kázání bylo často uvedeno otázkou: např. Čí je to úkol? Příklad křesťanů první církve nám jasně ukazuje, že se toho ujal úplně každý, že zdaleka nespolehali jen na apoštoly a učitele. Jsem přesvědčen, že ten princip zůstává.

Další otázka zněla: Komu to říct? Ukázali jsme si, že nejvhodnějšími příjemci dobré zprávy nejsou cizí a neznámí lidé. Nejvhodnějšími příjemci jsou ti, se kterými se setkáváme pravidelně: v práci, v sousedství, na koncertech, při sportu apod.

A tím pádem nám osobní evangelizace nemusí zabrat ani minutu navíc. Stačí malá věc, relativně malá: změnit téma rozhovoru. Ale k tomu je potřeba odvaha. Když jsem otevřel právě téma odvahy, tak jsme viděli, jak je nám někdy blízký postoj Jonáše. Někdy bychom se raději schovali, utekli nebo prostě jen mlčeli.

Cílem dalšího z těch kázání bylo povzbuzení k tomu, že když sami budeme blíž k Pánu Bohu, tak nám bude bližší touha, kterou má ve svém srdci i on: aby nikdo nezahynul, ale aby se všichni dočkali záchrany.

Pro mne je to docela silný motiv: Bůh, Stvořitel, Pán a vládce se ze své Nejvyšší moudrosti a dokonalosti rozhodl svěřit šíření zprávy o záchraně do rukou, úst a srdce člověka. Se všemi jeho nedokonalostmi. Se vši jeho nemoudrostí a slabostí. Řekněme si to osobně:

Pán Bůh se rozhodl svěřit šíření dobré zprávy o záchraně do rukou, úst a srdce Petra, Michala, Jany, ... doplňte si své vlastní jméno.

Jsme pozváni a povoláni; jsme zmocněni a pověřeni; jít a získávat učedníky. Pán Bůh sám to neudělá; a není to ani úkol ptactva ani hor. Možná jsou okolo nás lidé, pro které jsme jednou jedinou možností záchrany.

Podobně nás k tomu povzbuzuje i Ježíš v oddílu z kázání na hoře, který tady zatím nezazněl, ale který do této série určitě patří. Známý oddíl o soli a světle.

### **Matouš 5:13-16**

Naše poslání na obraze soli a světla. Dvou součástí našeho života, které sice vypadají tak samozřejmě, ale o kterých musíme připustit, že bychom se bez nich jen stěžii obešli. Už pohádka Sůl nad zlato nás varuje.

Jsou tak samozřejmé, že si jejich význam v běžném životě při každodenní rutině ani neuvědomujeme. Ano, samozřejmě, okolo půl sedmé vyjde slunce, a dny se prodlužují. Ano, samozřejmě, svítí nám tu zářivky, abychom dobře viděli do Bible a jeden na druhého.

Ano, samozřejmě, bude náš oběd přiměřeně osolen. Ani jsem to nemusel dávat do objednávky. Samozřejmě.

Jestli potom nějak samozřejmě nepřijmeme také informaci o poslání nás křesťanů, ale jeho význam nás za srdce nevezme.

Nad čím se u tohoto oddílu opakovaně zastavujeme, je to, že jde o konstatování, o vyjádření daného stavu.

Není to ani příkaz, ani přání, ani čekání na nějakou podmínku: „Až se budete cítit připraveni, až budete mít dost času, až seberete odvahu, tak budete solí a světlem.“ Nic takového. Vy JSTE sůl, vy JSTE světlo. Tečka. Žádná podmínka, žádné další vnější okolnosti. Prostě JSTE.

Je to výsada. A současně i poslání. Je to privilegium. A současně i závazek.

Přál bych si a modlím se, abychom toto poslání, tento závazek vzali vážně. Aby se stal přirozenou součástí našeho života, samozřejmou náplní našich dnů.

Ne jen pro prospěch náš, tohoto sboru, ale pro Boží slávu a pro užitek Božího království.

Jak účinná bude naše slanost? Jaký dosah bude mít proud našeho světla? Před lety jsem četl knížku, jejíž klíčová myšlenka je obsažena už v názvu: „Out of the saltshaker“, tedy Ven ze slánky, pobízející křesťany k tomu, aby jako sůl nezůstávali uvnitř slánky, ale aby naplnili její účel a vyšli ven.

Podobné je to se světlem - i Ježíš říká: světlo přeci nerozsvítíte proto, abyste ho hned zakryli. Rozsvítíte světlo, aby bylo jasno. Aby bylo vidět. Není to jen svíčka, má to být velká pochodeň. Nebo v současné technologii třeba jako mohutný reflektor.

### **Rychlost šíření zpráv**

Při tom přemýšlení nad naší ochotou se o něco podělit mi přišla na mysl paralela s tím, jak rychle dnes dokážeme předat důležité a zajímavé novinky. Jak rychle se šíří zpráva, že někdo začal s někým chodit, že někdo oznámil termín svatby nebo že se někomu narodilo miminko. To jsou zprávy, které se šíří rychlostí blesku.

Když se k takové podobné zprávě dostanu, tak mám v kanceláři radost, že jsem první z rodiny. Jenže než stačím dojít do obýváku, tak už je to stará zpráva, protože tam už to všichni 3 minuty vědí.

Některé zprávy se šíří opravdu rychle, jak mezi nimi - svým významem - obstojí zpráva o Ježíšově lásce, oběti a vzkříšení?

Nebo když si všímáte nadšení dětí. S jakým zaujetím dokážou vyprávět o nějaké novince! Často běží za někým, jenom proto, aby se s ním mohly podělit. A popravdě: někdy je to úplná prkotina. Přesto jsou děti tak zaujaty tou svojí aktualitou, že ji budou vyprávět na počkání každému, kdo jim zrovna přijde do cesty.

Už je to nějaký pátek zpátky, kdy mne Matouš zastavil pod schody a nejvyšší mírou možného zaujetí mi vyprávěl, že děda má traktor a že ho v tom traktoru svezl. I když to Matouš neřekl přímo, tak způsob jeho vyprávění svědčil o tom, že to byl jeho největší životní zážitek.

Jestli i tento přístup a toto zaujetí neměl na mysli Ježíš, když dává jako příklad malé děti a jejich bezprostřednost.

### **Závěr**

Chtěl bych dnešní kázání i celou tuto sérii skončit poněkud netradičně. Amy Carmichaelová byla misionářka původem z Irska, která v první polovině minulého století působila v Indii. Sloužila tam plných 55 let, údajně bez jediného dne dovolené. Napsala i několik knih. Její touha po záchraně ztracených se odráží i v tom, co vám chci teď přečíst. Sama to uvádí jako sen - tedy nikoliv jako učení nebo jako proroctví. Prostě sen.

I tak to ale není snadné k přečtení, a není to snadné ani k poslechu.

### **Sen Amy Carmichaelové**

Tamtamy duněly nocí, tma mne děsivě obklopovala jako něco živé, hmatatelné. Nemohla jsem usnout, a tak jsem jen ležela s otevřenýma očima.

Potom jsem viděla, jak se zástupy lidí pohybují ve skupinách po trávě.

Mířili k okraji propasti. Byla tam i žena s dítětem v náručí a další děti se jí držely za sukni. Stály na samém okraji propasti. Až tehdy jsem si všimla, že je slepá. Už zvedla nohu k dalšímu kroku, do prázdna - byla tam, a všechny děti s ní. Ten děsivý zvuk jejího křiku, který náhle protrhl okolní ticho.

Potom jsme viděla, jak se sem hrnou proudy lidí ze všech stran. Všichni byli slepí, úplně slepí. Mířili přímo k okraji propasti. Bylo slyšet výkřiky, jak si uvědomovali svůj pás. Bezmocně rozhazovali rukama, chytali se vzduchu. Jiní padali docela klidně, letěli bez jediného zvuku.

Mučila mě myšlenka, proč ty lidi nikdo nezastaví. Sama jsem ale byla přilepená k zemi a nemohla jsem ani zavolat. Namáhala jsem se, ale mohla jsem vydat jen šepot.

Potom jsme si všimla, že podél okraje propasti jsou v určitých vzdálenostech rozestavěné hlídky. Rozestup mezi nimi však byl příliš velký. Byly mezi nimi široké, nehlídané mezery. A právě v těchto mezerách lidé ve své slepotě padali, nikdo je nevaroval. Zelená tráva se mi zdála jako by zrudlá krví a jícn propasti jako brána pekla.

Potom jsem viděla úplnou idylku: skupina lidí pod nějakými stromy. Byli otočeni zády k propasti a pletli věnečky z pampelišek. Když nějaký příliš pronikavý výkřik přerušil jejich idylku, vyrušilo je to a zřejmě to považovali za nějaký dost vulgární zvuk. Když jeden z nich vstal, aby pomohl hlídkám, stáhl ho ostatní zpět: „Proč tě to tak vyrušuje? Musíš přece počkat na jasné povolání, aby šel. Ještě sis nedělal věnečky. Bylo by to od tebe velmi sobecké nechat nás, abychom to dodělávali sami“, říkali mu.

Byla tam i další skupinka. To byli lidé, jejichž touhou bylo, aby se zformovalo více hlídek. Zjistili však, že je jen málo těch, kteří by byli ochotni jít, i když někde byla vzdálenost mezi hlídkami i několik kilometrů. Na jednom místě drželo hlídku děvče, které věrně vracelo poutníky zpět. Její matka a další příbuzní ji však volali a připomínali jí, že je načase, aby si odpočinula. Nesmí přece porušovat pravidla!

A lidé padali a padali... Jako vodopád duší. V jedné chvíli se nějaké dítě zachytilo chomáče trávy, která rostla na samém okraji propasti. Křečovitě se drželo a křičelo, ale nezdálo se, že by ho někdo slyšel. Potom kořeny povolily a dítě s křikem spadlo. Jeho ručičky ještě držely vytržený kus. Dívka, která se chtěla vrátit do své mezery, slyšela nářek dítěte, vyskočila a chtěla tam běžet. Ale napomenuli ji. Připomněli jí, že člověk nemusí být u všeho. O mezeru bude jistě dobře postaráno. Oni to vědí. Potom si společně zaspívali duchovní píseň.

Pak se přes zvuk jejich zpěvu ozvalo cosi jako bolest milionů zlomených srdcí, soustředěná do jediného vzlyku. A hrůza temnoty byla nade mnou, neboť jsme věděla, co to znamená. Výkřik krve. Potom se ozval hromový hlas - hlas Pána: „Co jsi udělal? Hlas krve tvého bratra ke mně volá ze země.“

Tamtamy stále tajemně duněly nocí; temnota mi naháněla hrůzu. Slyšela jsem jekot dáblských tanečníků a tajuplně divoké říčení ďáblem posedlých hned u brány. O co vlastně jde? Vždyť to takto vždycky bylo, je a vždycky bude. Proč hned tomu dělá takové „haló“?

Bože, odpusť nám! Boží, probud' nás! Vezmi od nás naši lhostejnost! Zbav nás našeho hříchu!